SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 6. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 18 Mars 1904. | Expedition: Vallingatan 11. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 24:e Årg

Algot Lange

Den 14 mars afled i Paris den bekante svenske operasångaren Algot Lange. I tjugutre år, från 1872 till 1895, verkade han med framstående talang som sångare och skådespelare, först vid Svenska teatern i Helsingfors, sedan vid operorna i Stockholm och Köpenhamn, hvarefter han uteslutande egnade sig åt sånglärarens kall.

Algot Lange föddes i Kalmar den 17 april 1850. Följande året flyttade föräldrarne till Stockholm, der fadern dog 1857, efterlemnande familjen i små omständigheter. Sonen Algot uppehöll sig dock till en del genom undervisning och tog studentexamen 1869. Följande år aflade han i Upsala preliminärexamen för hofrätten, men då medel saknades till studiernas fortsättande tog han 1872 anställning vid Svenska teatern i Helsingfors, som då äfven hade en lyrisk repertoar, och debuterade som *Eremiten* i "Friskytten". Härigenom fick Lange tillfälle att odla sina rika musikaliska anlag och utbilda sin välljudande stämma. Han användes äfven i det dramatiska facket, hvarigenom hans sceniska talang utvecklades. Då han om våren 1877 lemnade Helsingforsteatern, begaf han sig till Paris, der han under ett år flitigt idkade sångstudier. Han bevistade vid konservatoriet derstädes Mockers lektioner i opera comique och Gots i komedi. För Obin studerade han bl. a. Mefistofeles' parti i Gounods "Faust" och sjöng för konservatorieläraren Bussine. Återkommen till Stockholm debuterade Algot Lange å operan i oktober 1878 som *Lothario* i "Mignon" och sedan som *Belamy* i "Villars dragoner" och erhöll engagement från 1 november samma år. Med sin mjuka, vackra baryton, sitt smakfulla föredrag och sin dramatiska talang, understödd af en för scenen särdeles lämplig, smidig och elegant figur, vann han snart publikens gunst.

Han efterlemnade derför ej ringa saknad, då han hösten 1884 öfvergick till kgl. scenen i Köpenhamn. Under sommaren 1882 fortsatte Lange sina studier i Paris och instuderade i London titelrollen i Boïtos "Mefistofeles", som blef hans främsta parti då han återkom till Stockholm. Hans mångsidighet som lyrisk artist intygas af de vida skilda roller han utfördt. Så uppträdde han på Stockholmsoperan såsom *Bombardon* i "Guldkorset", *Almaviva* i "Figaros bröllop", *Basilius* i "Karpathernas ros", *Jacob* i "Joseph i Egypten", *Don Fernando* i "Fidelio", *Charolais* i "Jean från Nivelles", *Germont* i "Den vilseförda", *Don Juan*, *Mefistofeles* i Gounods och Boïtos operor, *Escamillo* i "Carmen", *Nevers* och *S:t Bris* i "Hugenotterna", *Figaro* och *Bazil* i "Barberaren", *Kadoor* i "Konung för en dag", *Biterolf* i "Tannhäuser", *Ström* i "Muntra fruarna", *Peter* i "Nordens stjerna", *Kungen* i "Leonora", *Italienaren* i "Silfverbröllopet". Af andra roller, som hört till hans repertoar kunna nämnas *Bertram* i "Robert", *Landtgrefven* i "Tannhäuser", *Daland* i "Den flygande Holländaren", *Ebn Jahia* i "Jolantha", *Kungen* i "Aida", *Lampans ande* i Hornemanns "Aladdin", en af hufvudrollerna i Bechgaards "Frode" (1893) m. fl. under hans vistelse i Köpenhamn, der han vid sitt första uppträdande som Don Juan framkallade en verklig bifallsstorm.

Algot Lange ingick 1876 äktenskap med den finska pianisten Ina Forstén, som uppträdt på konserter och äfven gjort sig bekant som lycklig novellist, mest under signaturen Daniel Sten.

Algot Lange.

Efter afgången från danska operascenen 1895 egnade sig Lange åt sånglärarens kall och såsom sådan gjorde han sig till målsman för den Müller-Brunowska sångmetoden, som han studerat för danske sångläraren Törslew och Armin i Leipzig, och öfver hvilken metod han 1897 höll föreläsningar i Köpenhamn. Denna metod har han sedan framstält i sin bok: *Om sång*, utgifven 1898 af Alb. Bonnier (såsom n:o 12 af samlingen "Populärvetenskapliga afhandlingar"), om hvilken Sv. Musiktidning samma år innehöll utdrag och uppsatser. Denna bok efterföljdes 1900 af hans arbete: "*Om tonbildning i sång och tal*", efter hans föredrag, hållna i Stockholm och Helsingfors, utgifven på samma förlag (n:o 18 i den nämnda samlingen). Dessa böcker äro talangfullt skrifna och innehålla mycket beaktansvärdt i afseende på sångundervisningen men äfven ett och annat, inför hvilket man står spörjande och undrande. Man minnes än hvilken uppmärksamhet hans föredrag i Stockholm, under mars månad 1899, väckte, särskildt för hans skarpa utfall mot Fritz Arlbergs sångmetod, framstäld i hans bok "Tonbildningsläran".

Att Algot Langes konstnärlighet äfven uppskattades i utlandet bevisar det omdöme, som för tolf år sedan fälldes öfver honom efter en af honom gifven konsert i Berlin. Kritikern i Berl. Zeit. yttrar sålunda: "Herr Lange har öfvertygat oss om att äkta sångkonst icke försvunnit. Han är en sångare af den bästa skola. Hans baryton är kraftig, omfångsrik och har den ädlaste klang. Hans föredrag vittnar lika mycket om uppfattning som om smak. Han förstår att på ett mästerligt sätt karakterisera och intränger i hvarje tonsättares väsen." Detta yttrades endast två år före hans afgång från Köpenhamnsoperan.

Efter hans frånfälle egnade honom hans gamle vän och beundrare Charles Kjerulf i "Politiken" följande minnesord: "Han var en klok och begåfvad man, en äkta konstnärsnatur, som stälde stora fordringar, ej minst på sig sjelf, en natur, som hade svårt att finna sig lycklig och tillfredsställd, kanske mest för det att han brann af begär att nå det högsta, det finaste och bästa i konsten och hade så grufligt svårt för att resignera".

Ett bevis på de sympatier, hvarmed Algot Lange omfattades i den danska hufvudstaden är att, då han i början af 1899 flyttade derifrån till Stockholm, han före afresan erhöll en vacker och dyrbar minnesgåfva. Denna bestod i en nära $^1/_2$ aln hög silfverbägare med inskrift: "Fra danske Venner" och prydd med två medaljonger, framställande Lange som Don Juan och Escamillo. I bägaren låg en penningsumma af öfver 1000 kronor i guld.

Efter ofvannämnda öfverflyttning till Stockholm började Lange att här gifva sånglektioner, en verksamhet, som dessförinnan varit honom ganska inbringande. Äfven här visade sig utsikterna till framgång som sånglärare ganska lofvande, men hans på senare år allt mera oroliga lynne gaf honom ej heller ro här, och han hamnade ej långt derefter i Paris, der han nu slutat sina dagar.

Operan och dess generalrepetitioner.

För närvarande råder här liksom i fjerran östern krigstillstånd, ehuru mindre blodigt. Antagonisterna i denna fejd äro å ena sidan operastyrelsen, å den andra Stockholmspressen, d. v. s. hufvudsakligen de större dagliga tidningarne, som nu mera lemna sina musikreferenter flere spalters utrymme till anmälan om opera- och konsertföreställningar. Vanligen har också dagspressen, äfven morgontidningarne, haft att meddela sina läsare rätt utförliga recensioner öfver aftonen eller dagen förut gifna musik- och operaföreställningar. Äfven beträffande operapremiärer har detta egt rum, ehuru naturligt nog vid ett så stort och kompliceradt musikverk som en opera recensenten väl kan behöfva mer än en gång höra ett sådant för att rätt kunna sätta sig in uti och bedöma detsamma, ty om han också kan ha tillfälle att göra detta efter ett klaverutdrag, så blir bekantskapen med verket dock rätt ytlig, när han ej har tillgång till ett partitur och kan få begrepp om instrumenteringen, hvarjemte om utförandet af verket äfven erfarenhet bör vinnas i högre grad, än som ett enda åhörande erbjuder. Under flera år har också operastyrelsen visat tillmötesgående mot pressen i detta hänseende genom att inbjuda tidningarnes musikreferenter till en nyuppsatt operas generalrepetition, som vanligen inträffat dagen före eller två dagar före premiären. Denna repetition har också varit en verklig generalrepetition i kostym och med utförande i det allra närmaste (möjligen med en och annan omtagning) så komplett som vid premiären, alldenstund efter generalrepetitionen väl knappast någon fullständigare, om ens någon, repetition brukat förekomma. De utförande ha också behöft hvila ut sig till den första föreställningen. Sjelfva ordet *general*-repetition utmärker vis à vis andra repetitioner, ett sådant utförande, som bör förekomma vid sjelfva föreställningen för allmänheten. — I förbigående må påpekas, att generalrepetitionerna till våra större konserter, särskildt, de stora körsällskapens, numera bruka vara rätt ofullständiga så till program som utförande, hvilket dock till en del kan ha sin orsak i förhinder för solister och körmedlemmar att deltaga i nämnda repetition. Detta är ju icke händelsen vid operans generalrepetition. Hur går det nu till vid en sådan? Jo, den sker, så att säga, vid slutna dörrar. De vanliga uppgångarna till salongen äro stängda; ingången till denna sker genom operakansliet. Korridorerna äro mörka, salongen mörk, så att den ena personen ej kan känna igen den andra, knappast närmaste grannen. Vanligen är det nu första radens fond, som är upplåten för de inbjudna, och dessa bruka utom tidningarnes musikreferenter vara högst få. Belysningen åstadkommes af orkesterns ljus och det som utgår från scenen när ridån gått upp.

Efter denna inledning gå vi att korteligen redogöra för den strid, som uppstått mellan operastyrelsen och pressen, och som vi ej anse oss kunna med tystnad förbigå, om än en musiktidning, som endast utkommer ett par gånger i månaden, vanligen ej har samma referent-brådska som en daglig tidning och angelägenhet att närvara vid en generalrepetition. Den senaste kunde vi icke heller bevista.

Misshälligheter mellan pressen och operastyrelsen tog sin början efter generalrepetitionen till "Tosca", hvartill tidningarnes musikreferenter icke, såsom vid föregående sådana, inbjudits. Referenterna förklarade då enhälligt dagen efter premiären, att de icke kunde lämna allmänheten någon redogörelse för densamma. Orsaken hvarför pressen ej inbjöds till nämnda generalrepetition uppgafs först vara att efter en ofullständig sådan ett mindre riktigt referat skulle i någon tidning ha influtit. Ett sådant enstaka fall hade ju mindre betydenhet; också synes operachefen ej ha fäst sig därvid, alldenstund han, som nedan skall visas, utfärdade en inbjudning till pressen att bevista en repetition strax före premiären af senaste operanyheten, "Vikingablod". Däremot fick man veta att hr Forsell, som hade en hufvudroll i "Tosca", ej velat uppträda på en af inbjudna musikreferenter bevisad generalrepetition. Då vid ett sådant tillfälle ingen opposition, hvad man vet, förekommit af andra operans artister, undrade man med skäl, att hr Forsell skulle kunna utöfva en sådan makt gent emot operachefen. Förklaringen kom sedan af hr Forsell, att han, betraktande sig som gäst, med viss aflöning för hvarje uppträdande, fordrade sådan äfven vid en generalrepetition inför en inbjuden publik. Att operachefen ej ville ingå på detta villkor, som skulle tillskynda teaterkassan en extra utgift på några hundra kronor kan man ej förtänka honom. Men så inträffar det märkliga, att strax före premiären af "Vikingablod" operachefen till pressen utfärdar en inbjudning att beviste en repetition af denna opera, som skulle äga rum d. 9 mars

på middagen, alltså två dagar före premiären, och detta med förklaring "att han till fullo respekterar pressens önskan att snarast möjligt kunna meddela allmänheten ett ingående omnämnande af ett nyupptaget musikverk och hrr musikreferenters åstundan att redan före premiären jemväl genom åhörande göra sig förtrogen med dess musikaliska innehåll." Hr Forsells möjliga fordran af gage för äfven denna repetition har han väl ej heller nu kunnat bevilja. Hr Forsell måste sålunda ha gifvit med sig härutinnan då han underkastade sig att uppträda på nämnda repetition. Denna blef dock ej en "generalrepetition" med fullständigt utförande i kostym endast en ofullständig scenrepetition. (En sådan lär ha egt rum påföljande dag vid samma tid). Att de inbjudna musikreferenterna, som väntat sig en verklig generalrepetition, funnit sig förnärmade häraf är icke underligt, äfven om inbjudningsbrefvet gälde en "repetition" icke "generalrepetition". Om en sådan verkligen egde rum dagen därpå, hvarför skedde ej då inbjudningen till denna i stället, kan man fråga. Kanske hade hr Forsell då, med fullständigt utförande af sin roll — hvilket ej skedde på den nämnda "repetitionen" — fordrat det förut yrkade gaget? Operachefen skulle i så fall ha råkat ut för ett dilemma: å ena sidan pressens ideela å andra sidan herr Forsells materiela fordran.

Följden af denna repetition inför pressen blef att redaktörerna för Aftonbladet och Dagen, Nya Dagl. Allehanda, Socialdemokraten, Stockholmsbladet, Stockholmstidningen, Vårt Land, Stockholms Dagblad, Svenska Dagbladet och Idun d. 16 mars utfärdade en skrifvelse, hvari det, efter anförande af inbjudningsbrefvets innehåll yttras följande:

"Att denna — icke generalrepetition, utan högst ofullständiga scenrepetition, vid hvilken innehafvaren af det manliga hufvudpartiet tilläts att endast ohörbart markera detsamma, ingalunda var ägnad att tillgodose de inbjudna musikrecensenternas, enligt hr Buréns eget medgifvande berättigade åstundan att göra sig förtrogna med operans musikaliska innehåll, liksom ock att hvad i öfrigt passerade vid denna märkliga repetition uppenbart var afsedt att utgöra en förolämpning mot pressen och dess närvarande representanter, ligger i öppen dag."

Skrifvelsen slutar med en förklaring att de nämnda redaktörerna vändt sig direkt till styrelsen för k. teaterns aktiebolag med anhållan att densamma måtte vidtaga sådana åtgärder och ställa sådana garantier, att tidningarnas och dermed allmänhetens gemensamma intressen i merberörda hänseende ej förfördelas, utan på bästa sätt tillgodoses.

"Vi vänta ock", heter det, "med tillförsikt ett tillfredsställande svar härå och afvakta detta med snaraste, helst inom denna veckas utgång, i och för referentskapets eventuella återupptagande."

Å andra sidan har på framställning af operachefen, öfverintendenten Burén, v. häradshöfding Karl Staaf åtagit sig att söka bemedla en förhandling angående konflikten mellan operastyrelsen och pressen.

Betrakta vi nu ojäfvigt denna schism, så kan det ej nekas att operastyrelsen (eller chefen) är i sin goda rätt att *icke* inbjuda åhörare, specielt musikreferenter till åhörande af någon repetition. Han kan resonera som så: "De offentliga föreställningarne äro för allmänheten alltså för publiken och publiciteten. Teaterns repetitioner äro för teatern ensamt, äfven generalrepetitionen, och det är gifvet att pressen icke äger någon *rätt* till den senares bevistande; i vårt grannland Danmark likasom i det stora tyska musiklandet lär detta, såsom vi hört, ej heller förekomma. Men då gäller frågan: har teatern intresse af att en premiär genast dagen därpå fullständigare omnämnes, eller: har pressen skyldighet att lemna allmänheten en utförlig redogörelse dagen efter premiären. Beträffande den senare frågan var det förr, och kan än vara, händelsen att premiärens förlopp först i korthet anfördes i pressen och att sedan följde i en eller flere artiklar ett utförligare referat. Efter premiären följer i vanligaste fall, under nästa dag eller straxt efter, en andra föreställning af nyheten, då musikreferenterna alltså ha tillfälle att åhöra två representationer och stadga sitt omdöme. Hvarken teatern eller allmänheten skulle nu, såsom förr, ha någon egentlig olägenhet af denna lilla väntan. Men nu kommer en annan sak i betraktande. Under närvarande tid, då så mycket musiktillställningar förekomma, att en musikreferent kan vara upptagen kväll efter kväll äfven af konserter, torde det vara för honom omöjligt att bevista föreställningen näst efter premiären. Deremot kan han säkrare ha ledighet för en på förmiddagen vanligen arrangerad generalrepetition, och han kan ej heller försumma operapremiären, hvars förlopp han måste referera, inberäknadt publikens mottagande af nyheten. Då operachefen i det ofvannämnda inbjudningsbrefvet säger sig respektera pressens, d. v. s. musikreferenternas önskan att snarast möjligt sätta sig in uti och meddela allmänheten om operanyheten, så innebär naturligtvis en sådan önskan, att det sker genom en effektiv *fullständig generalrepetition*. En sådan måste ju ega rum. Ty en omtänksam operastyrelse måste af artisterna och de medverkande fordra ett fullständigt återgifvande af det ifrågavarande verket, så som det skall utföras på premiären; regisssissören och instruktörer måste innan denna kommer ifråga sätta sitt "imprimatur" på utförandet och detta bör ej kunna ske, om en artist utan aktion endast markerar sitt parti. Sällsynt är väl ock att en artist tillåter sig eller tillåtes något sådant, såvida icke tillfällig opasslighet eller tvungen försiktighet ger skäl dertill.

Krigstillståndet mellan operan och pressen hoppas vi snart skall upphöra och afslutas med å ömse sidor antagliga fredsvilkor.

FÖLJETONG.

En lysande stjärna.

Musikhistorisk novelett

af

M. Lorenz.

Kanonikus Giovanni Muzillo från Aversa vandrade uppför den backiga vägen från byn. Italiens blåa himmel glödde af aftonsolens guld och speglade sig i den neapolitanska golfens sagolikt genomskinliga vatten.

Den hedersvärde kanonikern hade för vana att efter Ave taga sig en liten promenad och här och der göra besök hos sina skriftebarn. Helst gick han upp den smala bergvägen, som smyckades af vingårdar, och försmådde ej att låta sätta framför sig en foglietta af de vinodlande böndernas egen skörd. Der hade i synnerhet den gamle Jomelli, hvars vinberg låg så skönt och bekvämt invid vägen, en präktig vara att bjuda, jemförlig med det bästa Falerner.

Denna afton var det emellertid något annat än bara törsten, som bragte den hedervärde prestmannen der uppåt. Efter mogen öfverläggning och rådplägning med sin hushållerska, donna Rosita, hade han beslutat våga taga ett steg, som kunde vara betydelsefullt, nämligen att bedja den gamle Jomelli att han skulle anförtro åt honom sin son.

Den lille pojken hade en underbart vacker röst, böjlig och klar som en flöjtton och som bland de mera hårda och skarpa stämmorna hos de andra barnsliga sångarne i Santa Marias kyrkokör särskildt utmärkte sig. Kanonikern var själf en duktig musiker, som gerna försökte sig i komponerande af fromma sånger.

När han sålunda helt långsamt och något andfådd, ty han hade att dragas med en liten istermage, steg uppför bergsluttningen, hörde han plötsligen två skrattande barnröster i den inhägnade vingården till venster om vägen. Han stannade och lyssnade.

"Börja nu, Nikolo!" utropade en liten flicka.

"Nej du, Giannetta, — du;" svarade en mjuk gossröst.

"Aha, der har jag ju min sångfågel!" utbrast vår gamle kanonikus, — "é bene, — vill se hvad som kan göras." Och från gården ljöd en tvåstämmig gammal sång. "O, bella Napoli."

Fader Jomelli kom i detsamma upp ifrån den kalla källaren med en halmomgjordad foglietta i handen.

"Buona sera", högvördighet, "come sta?"

Strax derpå sutto de på det stora husets balkong der rankväxterna med sina stora blad nästan hängde ned i de båda männens vinglas. Det dröjde ej länge innan husets signora infann sig, och medan fogliettan flitigt fylde glasen hade man enat sig om saken och utan att fråga om den det närmast rörde, den lille Nikolo, hade något att invända, blef affären afgjord.

Genast samma afton inflyttade gossen i prestgården. Och sedan kommo läroår, som förlupo lätt och lustigt. Den snabba fattningsgåfvan hos hans ärevördighets skyddsling gjorde det lätt att halka öfver begynnelsegrunderna i det musikaliska studiet, som han jämte läsning och skrifning fick inhämta hos kanonikern. Hans musikaliska gehör var förvånansvärdt, och han förlitade sig därpå helt och hållet när denne spelade för honom något, ty konstens lärosatser och regler bekymrade han sig ej det ringaste om.

Men ju mer han växte till, dess mer bekymrade han sig om den vackra Gianettina, grannflickan, och det stod fast hos honom, att han skulle läsa, läsa och åter läsa för att blifva en berömd man och en gång hemföra Gianetta som sin hustru. Den lilla skrattade så muntert, när han berättade för henne hur berömd och präktig han skulle bli och få henne vid sida. "Furstar skola buga sig för mig, de stora i världen skola täfla om min gunst och kanske också om din, piccola Gianetta, men ve den som kommer dig för nära, den skall jag slå till jorden!" utropade han och knöt sin lilla hand i vredesmod vid tanken därpå.

Så förflöt tiden, och en dag förklarade Muzillo för sin lärjunge att han nu måste ut i världen, till en stor mästare i Neapel, ty han, herr kanonikus, hade numera intet att lära sextonåringen. Muzillo sjelf följde ynglingen på väg, sedan denne lemnat bakom sig ett tårdränkt afsked å Gianettas sida, å hans egen ett på löften ännu rikare. Och så bar det af till Italiens skönaste stad, till maestro Durante, den store virtuosen och dirigenten.

Denne tog emot honom, men den eldige och trotsige Nikolo Jomelli fann snart luckor i sitt vetande, dem han ej trodde sig kunna fylla hos Durante, och så, efter ett års förlopp, förklarade han kort och godt för Durante att hans "conservatorio" icke dugde till något och att han öfvergick till Mancinis musikskola "della Pietá de Turchini."

Durante blef förargad på "den fräcke bängeln", såsom han kallade honom, men insåg att den nästan klosterlikt stränga ordningen i hans skola, kallad "dei Poveri di Gesù", ej passade för utbildning af en menniska med Nikolos temperament.

Nu arbetade Nikolo med rastlös ifver under ledning af Mancini, Prota och Leo. En händelse förde honom tillsammans med den då i Neapel mycket bekante musik-vännen och kännaren marchese del Vasto-Avalos, som egde ett eget kapell och behöfde en dirigent. Denne engagerade den nu tjuguettårige musikern och gjorde honom till sin kapellmästare. Detta föll Jomelli i smaken. Han tänkte allvarsamt på att hemta till sig och gifta sig med sin Gianetta, men han ville ju högre upp, ville förvärfva sig mera och visa henne hvad han dugde till.

Och trots detta, trots den vansinnigaste äregirighet, trots stor beundran af sina samtida, har Nikolo Jomelli, efter hvad kännare visat, aldrig hunnet öfver medelmåttigheten, ehuru man länge — till dess Pergolese framträdde — ansåg honom för Italiens mest betydande musiker.

Hans gynnare, markis Vasto, nödgade den unge dirigenten att göra sig känd som komponist; och Nikolo skref en opera. Uppförandet af denna blef dock för Nikolo Jomelli en stor missräkning; hans verk blef uthvissladt. Öfverallt vädrade han fiender och afundsmän, hvilket gjorde att han mot sina underlydande ej visade sig särdeles älskvärd. Ett nytt liknande fiasko stegrade hans raseri, och han beslöt sig för att genom en list hämma sig på sina fiender och afslöja dem alla såsom ignoranter. Sålunda ingick han en öfverenskommelse med andre violisten i sitt kapell, Giordano Valentino, som gjort sig känd såsom rätt duktig komponist men som trög och utan all äregirighet hellre satt vid skänkdisken i Toldi-osterian, än gjorde bruk af sin talang. Jomelli lofvade honom en penningsumma om han ville uppträda som auktor till en ny opera, som skulle uppföras under hans namn, och Valentino gick med nöje in derpå.

Nu fullbordade Nikolo sitt verk, som seglade fram under Valentinos flagg. Såväl i Neapel som i Rom hade det lysande framgång. Vid första uppförandet förteg Nikolo att han var komponisten, men då hänförelsen stegrades vid upprepade föreställningar, trädde han fram såsom verkets rätte skapare, och nu hade han vunnit terräng såsom komponist.

Den mäktige kardinalen Alessandro Albani var just vid denna tid i Neapel och han, en stor musikvän, fick höra Jomellis opera och öfvertalade honom att följa sig till Rom. Nikolo följde naturligtvis uppmaningen, och det befann sig att den vatikanska kapellmästarebefattningen vid St. Peter just då var ledig. För att erhålla denna fordrades dock en examen, som särskildt rörde de grundläggande principerna för musiken. Jomelli var medveten om sin nu i hela Italien redan bekanta storhet, men "de första grunderna" hade han, den hederlige Muzillo till trots, aldrig brytt sig om. Han hörde, han kände musik med hvarje fiber i sitt väsen — men att nu behöfva aflägga examen och intyga sitt teoretiska vetande — det var fatalt!

Men han beslöt sig snart, tog en vetturino som i hast förde honom till Bologna, där pater Martini, den vidtberömde italienske läromästaren, bodde. Och, under öfver alla under! — Nikolo Jomelli lärde under knappa två veckor hos fra Martini, hvad andra ej medhunno på ett helt år. Lärare och lärjunge förvånades ömsesidigt öfver hvarandra och Nikolo återvände segerviss till Rom.

Sjelfmedveten och dristig som alltid trädde den vackre, genialiske konstnären åter fram för kardinalen, hans svarta ögon lågade och de mörka lockarna kastade han med ett raskt grepp tillbaka från den hvita pannan: "Buon gjorno, Eminenza!" utropade han muntert, "nu är jag beredd till profvet — men med ett enda litet villkor — man må lämna mig fullmakten, som S:t Peters kapellmästare eller icke; — efter aflagd examen förbehåller jag mig emellertid att å min sida ställa några musikteoretiska frågor på de lärda herrarna — detta är mitt villkor."

Hans eminens blef först något förbluffad öfver detta villkor, men sedan skrattade han hjärtligt och underrättade herrarna i pröfningskollegiet om konstnärens ovanliga fordran.

Dagen därpå, en härlig marsmormorgon 1737, erhöll Nikolo Jomelli fullmakten på platsen som kapellmästare vid St. Peter i Rom; om examen blef ej vidare något tal.

Men en bitter perla låg i botten på glädjekalken: han måste förvalta sitt ämbete ogift, ty vatikanens lagar fordrade äfven celibat af kapellmästaren. Han arbetade nu rastlöst, och redan under samma år skapade han två nya operor, till hvilka Metastasio lämnade honom texten. För Florenz skref han 1738 operan "Odoardo", som han själf der dirigerade. Rik på guld och ära återvände han till Rom. Förtjust och förskräckt på samma gång fann han här sin Gianetta, och nu kunde han icke längre stå emot; han sade upp sin plats, gifte sig med den älskade och skref inom kort tid tjugufem operor samt åtskilliga motetter, messor och oratorier.

Hans äktenskap blef trots hans ursinniga svartsjuka rätt lyckligt. Det berättas, ehuru ryktet ej har kunnat bekräftas, att han till och med lönnmördat ock kastat i Tibern en af sin

hustrus beundrare, som tillika var hans rival på konstens område.

Gianetta sjöng i hemmet hans arior och sånger, och då han hade fullbordat den berömda, ännu sjungna motetten "Benedictus dominus Deus Israel", förmådde han henne att offentligen sjunga sopransolot i denna. Bland åhörarna befann sig hertigen af Würtenberg, och den ädla musiken, den unga fruns sköna stämma samt mannens operor gaf den musikaliska fursten anledning att söka engagera paret Jomelli och erbjuda komponisten plats som musikdirektör för hans kapell samt dennes sköna fru att sjunga på operan. Jomelli antog inbjudningen för sin del, men Gianetta tålte ej vid klimatförändringen utan började redan 1758 att bli sjuklig.

I Stuttgart öfverfölls hon, trots den utmärkta ställning hennes man innehade, af en obetvinglig hemlängtan, hvilken också förbittrade lifvet för Jomelli. Han komponerade såsom sin första opera åt hertigen "Cajo Mario", i hvilken den underbara arian "Sposo io vado a morir" förekommer. Nikolos snille verkade afgjordt reformatoriskt i det sydtyska residenset. Han hade af hertigen tilldelats en sådan makt, att man täflade om hans gunst nästan lika mycket som om furstens. Han hade inlöst sitt en gång fällda stolta ord och löfte till Gianetta. Segerglädjen, som hans stora framgångar i Tyskland bordt ha beredt honom, uteblef dock. Hemlängtan och Gianettas tilltagande sjuklighet nedtryckte honom. Efter fem års förlopp begärde han (1763) sitt afsked af hertigen. Detta beviljades, åtföljt af skänker och hedersbevisningar. Vid samma tid erhöll Jomelli kallelse till Lissabon, till konungen af Portugal, åt hvilken han komponerat två operor. Länge tvekade han om han skulle följa kallelsen, men Gianettas bedjande blickar, hennes allt mera afmagrade ansikte, hennes ångestfulla bön: "Låt oss fara hem, hem till Italien!" öfvervunno betänkligheterna. Han antog sålunda ej anbudet utan vände åter till Rom.

Det syntes som lifsgnistan hos hans unga maka flammade upp efter hemkomsten, men det var ett bedrägligt irrsken: hon afled samma år. Med henne hade Nikolo Jomelli förlorat sitt lifs ljus och lycka. Hans glada och käcka mod hade brutits. Han arbetade åter som förut, men alldeles glädjelöst.

Ett härligt verk, ett "Miserere", lyckades öfver förväntan och hans, Gianettas minne tillägnade, "Requiem" skänkte honom rika lagrar. Detta blef till och med sedermera af Schubart (1779—91) försedt med tysk text och lämpadt för protestantiska kyrkor.

Lyckan hade emellertid uttömt sina sista håfvor öfver Jomelli och vändt honom ryggen. Missmodig och sjuk stannade han ännu några år i Rom, der han hade sorgen att se sina sista operor, såsom fallet blef med de första, göra fiasko. Ursinnig deröfver bröt han midt i tu den taktpinne, hvarmed han dirigerade. Han begaf sig sedan till Neapel. Här, hvarest hans lyckas stjerna först uppgått, der han fann första spåren af sin konst och sin kärlek, ville han dö. Förgäfves uppsökte han de gamla vännerna, det gamla hemmet. — Femtio år utplåna alla minnen, döda alla gamla förhållanden; han fann endast grafvar endast torra löf i stället för blommor.

Då drog han sig tillbaka från allt som en gång gaf lifvet värde för honom, till och med från konsten; ensam och förgäten afled han 1774 i Neapel.

Musikpressen.

På Wilh. Hansens förlag, Köpenhamn, har utkommit:

för en röst med piano.

Emil Sjögren: *Fick kärlek följa sitt lopp och skölja* (Wenn nie eine Ende, die Liebe fände; E—Fiss). Stans efter lord Byron af Gustaf Fröding. Tillegnad k. k. kammarsångaren Franz Naval; *Tre män satte ud sin båt emot väst* (Tre mænd satte ud — Ein Boot mit drei Mann; ostr G — två-str. F). Ballad ur Alvilde Prydz' roman »Gunnar Thorsdotter till Härö» op. 38. Tillegn. Fröken Ellen Beck.

Af ofvannämnda sånger erinra vi oss att ha hört åtminstone balladen "Tre män" offentligen sjungas. Sången i verklig, enkel balladstil handlar om tre män, som ge sig ut till sjös men förolyckas och såsom lik drifvas upp på stranden, der deras väntande hustrur finna dem. Titeln på förstnämnda sången låter litet underlig utan fortsättningen: ... "som stormfri bölja mot lifvets strand." Sången vore alltigenom behaglig om icke E moll-ackordet till ordet "strand" (takt 10) verkade såsom ett omotiveradt och underligt harmoniskt hugskott, der ett fiss dur-ackord skulle vara mera naturligt. Priset på sångerna är efter danskt bruk ej utsatt.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Mars 4, 7, 17, PUCCINI: *Tosca.* — 5. GLUCK: *Orfevs* (Orfevs, Eurydike, Eros: fru Jungstedt, frkn Hulting, Lindegren); ADAM: *Nürnbergerdockan* — 6. MEYERBEER: *Profeten,* (Fides, Bertha: fruar Jungstedt, Lindberg; Joh. af Leyden, grefve Oberthal: hrr Ödmann, Strömberg; Jonas, Zacharias, Mathiesen: hrr Nyblom, Sellergren, Söderman): — 8. ROSSINI: *Wilhelm Tell* — 9. W. STENHAMMAR: *Gillet på Solhaug,* (Margit, Signe: fruar Jungstedt, Lindberg; Bengt Gauteson, Gudmund Alfson, Knut Gäsling, Erik till Hägge, konungens sändebud: hrr Söderman, Nyblom, Ericson, Mandahl, Wallgren); — 11, 14, 16. P. E LANGE-MÜLLER: *Vikingablod.* Sago-opera i fyra akter. Text af Einar Christiansen. (Den gamle fursten, Sjökonungen, Stjerntydaren: hrr Wallgren, Forseli, Malm; Prinsessan, Fostermodern: frkn Svärdström, Edström); — 12 W. PETERSON-BERGER: *Ran* — 13 TSCHAIKOWSKY: *Eugen Onegin.* — 15 BIZET: *Carmen,* (Don José: hr Carl Hagman); — 17 GRIEG-*konsert*: 1. »I höst,» uvertyr; 2. Sånger med orkester; 3. Två melodier för stråkorkester; a) I folketon, b) Det förste möde; 4. Sånger med piano; 5. Ur »Sigurd Jorsalafar»: a) I Kongehallen, b) Borghilds dröm, c) Hylldungsmarsch.

Vasa-teatern. Mars 1—14 JOSEF STRAUSS: *Vårluft.* — 6, 13, LECOCQ: *Theblomma,* (Theblomma, Cesarine: frkn Berentz, Hamberg; Dun-Ka-Schin, Phumling, Pinsonnett, Corbillon: hrr Ringvall, Adami, Schücker, Sernquist); — 15—17 MAILLART: *Villars dragoner,* (Rose Friquet, Georgette: frk Keyser, fru Grönberg-Rowe; Thibaut, Sylvain, Belamy: hrr Lund, Adami, Bergström).

Musikaliska akademien. Mars 7, 10, 14. Konserter af EDVARD GRIEG. Biträdande: Grefvinnan Aina Mannerheim, fru Dagmar Möller, hrr Tor Aulin, W. Stenhammar, Aulin-kvartetten. — 16. Konsert af fru CALLY MONRAD. Biträdande: hr W. Stenhammar. — 17. CECILIA-KÖRENS andra konsert. Biträdande solister: fru Cally Monrad, en musikälskarinna, hrr Nils Fahlman, Nils Ericson, V. Viklund, (ackomp.). Dirigent: hr Erik Åkerberg.

Vetenskapsakademien. Mars 8, 11. Konserter af fru CALLY MONRAD. Biträdande: hr W. Stenhammar. — 9. Konsert af violoncell. hr ARTURO DELLA SPINA Biträdande: frök. Davida Hesse, hr C. F. Lundqvist, frk. Märtha Ohlson. — 15. Konsert af fru DAVIDA AFZELIUS-BOHLIN. Biträdande: frk. Agda Lysell.

Den nyhet vi denna gång ha att omnämna är Lange-Müllers sago-opera "Vikingablod". Denna gick första gången öfver scenen den 11 mars inför en mycket talrik publik och vann god framgång hos publiken att döma af bifall och framropningar, hvilka senare efter operans slut blefvo rätt många och äfven framkallade kompositören jemte de medverkande artisterna och andra som hade förtjensten af den goda uppsättningen och ledningen. Hufvudpersonerna, hvilka ofvan nämnts, utförde sina partier berömvärdt och musiken utmärker sig för flere vackra melodiska satser i kör- och solonummer, t. ex. begynnelsekören, tärnornas körer, Stjärntydarns sång i första akten, duetten mellan prinsessan och sjökonungen i den andra och hela tredje akten, den ståtliga förmälningsscenen med offren och vikingakörerna samt dans. Vackra dekorationer förhöja det hela. Vi torde få ytterligare tillfälle att sedan nämna något mer om denna opera, som nog kommer att upplefva flera föreställningar. Af nyupptagna operor må nämnas "Profeten" samt "Gillet på Solhaug" och "Ran", de senare, som vi hört, särskildt med afsigt att låta hr Lange-Müller och hr Einar Christiansen, här närvarande vid pre-

miären af "Vikingablod", göra bekantskap med de svenska operaverken. Norske tenoren Hagman har ånyo börjat uppträda på operan, i samma rol som förut, Don Josés. Om Vasateatern skola vi på en gång yttra oss efter uppförandet af den nyhet, som i dagarne går öfver dess scen.

Konserterna ha under denna månad varit ytterst talrika. Norska konstnärer har tagit ledningen, den gamle bekante mästaren Grieg och den här förut okända sångerskan fru Cally Monrad. Båda ha hvardera gifvit 4 konserter för långt i förväg utsålda hus. Det skulle taga allt för stort utrymme att nu i detalj anföra deras triumfer och program. Att Edvard Grieg, som vanligt, blifvit rikt hyllad, säger sig sjelft. Märkligare var entusiasmen för fru Monrad, som alldeles okänd, redan på sin första konsert ej blott väckte publikens hänförelse genom sin vackra stämma, sitt naturligt enkla och dock så ovanligt varma och uttrycksfulla föredrag, utan äfven af kritiken vann ett allmänt erkännande, som öfverensstämde med publikens. Såsom ofvan synes gaf Grieg 3 konserter i Musikaliska akademien med kammarmusik på programmen, stråkkvartett, violinsonater, sång af grefvinnan Mannerheim och, sedan hon blifvit indisponerad, fru Möller, den fjärde på kgl. operan, då han der dirigerade flere sina instrumentalverk och ackompanjerade fru Monrad, som sjöng några af hans sånger. Särskildt vann Griegs mästerliga utförande af hans egna pianokompositioner och hans ackompanjemang stort intresse. Programmen upptogo endast hans egna kompositioner. Då fru Monrads konserterande, när detta skrifves, ännu ej afslutats, skall på en gång redogöras för hennes konserterande i sin helhet, äfvensom Griegs.

Den unge violoncellisten Arturo della Spina, som vi i förra numret omnämnde, vann på sin konsert ganska mycket bifall och ådagalade en aktningsvärd teknik samt spelade rent och smakfullt. Med ett bättre instrument torde vackrare tonklang ha vunnits. Konsertgifvaren spelade en svår konsert af Davidoff och sonat af Boccherini samt mindre saker af Bach, Popper, Chopin och Mendelssohn. Värdefullt biträddes han af sin ackompanjatris, frök. Märtha Ohlson, fröken Davida Hesse, som behagligt sjöng ett par sånger, och af C. F. Lundqvist, alltid gerna hörd. Fru Afzelius-Bohlins konsert var väl besökt, och med sin präktiga stämma vann hon rikt bifall. Programmet upptog en vacker gammal aria ur op. "Mitrane" af Rossi (1686) samt sånger af Wagner, Schubert, Brahms, Sjögren, Peterson-Berger, Lange-Müller m. fl.

Om Cecilia-körens konsert kunna vi nu endast nämna att den med omvexlande program och godt utförande vann de talrika åhörarnes intresse, ytterligare stegradt genom fru Cally Monrads medverkan, i stället för fru Mannerheim, som af sjukdom var förhindrad att biträda. Vi återkomma till närmare redogörelse för konserten.

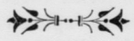

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Fru Cally Monrad lär efter konserter i Göteborg och Köpenhamn återvända till Stockholm och uppträda på operan såsom Carmen. — En berömd tysk barytonist, Theodor Bertram, väntas hit i april såsom operagäst.

Direktör Gustaf Hägg, den framstående orgelnisten, kommer den 27 mars att gifva en konsert i Klara kyrka med biträde af fru Davida Afzelius-Bohlin, hr Tor Aulin och orkester, dirigerad af denne. Det lofvande programmet upptager bl. a. konsert af Händel (D moll) för orgel, stråkorkester och oboe, orgelsonat af C. Piutti, konsert (D moll) för orgel, stråkorkester, 4 horn och 2 pukor af den ansedde italienske komponisten Eurico Bossi samt en komposition af hr Hägg: "Aftonfrid" för orgel.

Sångsällskapet T. T., bestående till stor del af opera- och teatersångare, ger Påskdagen konsert härstädes. Sällskapets utmärkta debut förra våren på sin konsert i Musikaliska akademien har man i godt minne.

Bellmanskören ger under ledning af sin dirigent Erik Åkerberg den sedvanliga vårkonserten Påskdagen kl. 8 e. m. i Musikaliska akademiens stora sal. Nya körnummer inöfvas och flera framstående solister medverka.

Emil Sjögren, som fortfarande vistas i Paris, gaf den 2 mars en konsert i Journals festlokal. Salen var fullsatt och konserten säges ha varit en stor succès. Vid konserten medverkade den svenske violinisten Sven Kjellström och sångaren C. A. Holmquist, bekant från konserter i Stockholm etc. och debut på vår opera. En pianist Lemaire spelade några pianostycken af Sjögren, och bland biträdande nämnes ock m:lle Lola de Padilla, en behaglig sångerska, dotter af den utmärkta sångerskan m:me Artôt-de Padilla. Bland åhörarne märktes talrika skandinaver.

Sigrid Arnoldsson hade nyligen på italienska operan i Petersburg stormande framgång i "Eugen Onegin". Icke mindre än 40 framropningar förekommo, och aftonen inbragte teatern den nätta inkomsten af 40,000 rubel (110,000 kr.).

Fröken Signe Rappe här ifrån Stockholm, den unga sångerskan, som på senaste åren med stort bifall medverkat på konserter i hufvudstaden äfvensom i landsorten och Köpenhamn, begaf sig i början af året till Berlin, der hon ämnade idka ytterligare sångstudier. Då hon lemnade Stockholm hade hon med sig ett rekommendationsbref, lemnadt af ingen mindre än Christina Nilsson, grefvinnan De Casa Miranda, som med stort nöje hört henne på en konsert i Stockolm. Utlandet är ju i besittning af stora sångkonstnärinnor och ansedda sånglärarinnor. Sedan hon fått tillfälle att låta höra sig inför chefen för Wolffs bekanta byrå för konsert-agentur, fann han hennes sång och sångmetod så utmärkt, att han rådde henne icke riskera att få den ändrad af någon ny lärarinna, som naturligtvis håller på sin lärometod. Han engagerade i stället fröken Rappe för konsertuppträdande i Tyskland, och hon har nu i Mannheim sjungit på en sådan. Vi anföra här de omdömen som der fällts om vår svenska sångfågel. Frök. Rappe föredrog trädgårdsarian ur "Figaros bröllop" samt romanser och är i platstidningarne föremål för entusiastiska omnämnanden. En af dem yttrar:

"En sällsynt njutning bereddes åhörarne genom den svenska sångerskan fröken Signe Rappe, hvilkens högt utvecklade sångkonst och liffulla föredrag äro värda all beundran. Sångerskan eger en guldren sopran med samma förmåga af uttryck i alla lägen, förträffligt skolad och fyllande salen med det härligaste välljud. Med dessa företräden förena sig på det lyckligaste sätt en viss stor stil, ett starkt dramatiskt temperament, en genial uppfattning och genomgående själiskt föredrag."

En annan tidning yttrar om vår landsmaninna bl. a.: Fröken Signe Rappe eger en klar sopranstämma med insmickrande klangfärg och hennes föredrag af en aria och ett antal romanser gjorde ett mycket fördelaktigt intryck. Vi öfverraskades ej blott af den högt utvecklade tekniken, utan ännu mer af tonens i alla lägen lika förnäma, innerliga skönhet, som hela tiden håller åhörarne fångna, därtill en fullkomlig musikalisk säkerhet, som man endast brukar påträffa hos de största konstnärinnor."

Fröken Rappe är elev af den bekanta sånglärarinnan fru Tekla Hofer i Stockholm.

Stråkkvartett af Franz Berwald, N:o 2 A moll, kommer att utgifvas af trycket, om tillräckligt antal subskribenter anteckna sig. Inbjudning dertill har utgått af Hofkapellm. Conrad Nordqvist, konsertmästarne Fridolf Book och Tor Aulin samt hr W. Stenhammar. På detta intressanta verk kan subskriberas hos musikhandlarefirman Elkan & Schildknecht, som be-

sörjer utgifvandet. Priset blir 5 kr. för partitur och stämmor.

Musikhistoriska museet har af fru Mina Wallensteen, född Gelbaar, fått emottaga ett synnerligen praktfullt fotografialbum, som hennes man i första giftet, frih. Eugène von Stedingk, erhöll som hedersgåfva af de k. teatrarnas personal, då han år 1866 afgick som förste direktör för "Kongl. Maj:ts Hofcapell och Spektakler". Albumet, hvars pärmar äro klädda med röd sammet, med gediga, förgyllda beslag och som på framsidan är försedt med den sceniska konstens emblemer (efter teckning af k. teatrarnas dåvarande kostymordonnatör, professor Johan Fredrik Höckert), innehåller porträtt af samtliga vid de k. teatrarna år 1866 anställda personer och är alltså af ett särdeles stort intresse. Af samma person har museet förut fått mottaga några porträtt, framställande grefvinnan från den tid hon såsom sångerska ägnade sin talang åt operainstitutionen, bl. a. ett miniatyrporträtt som Marie i "Regementets dotter", den roll i hvilken hon 1866 tog afsked af operascenen.

Vidare har museet sedan fått mottaga bl. a. följande gåfvor till dess instrumentsamling:

af grosshandlaren Carl Claudius i Malmö en dörrcittra från Tyrolen; af doktor Harald Sundberg en balalaika, ryskt folkinstrument; af generalmajoren Gustaf Björlin en violin af synnerligt ovanlig form; af operasångaren Åke Wallgren en cittra från senare hälften af 1700-talet; af musikdirektören Ernst Willners ett kenthorn; af intendenten A. W. Zacco ett k. postverkets signalhorn af 1889 års modell; af musikhandlaren Bertil Dahlgren en täckt eolsharpa och ett afrikanskt instrument; af fabrikören Gustaf Svensson ett psalmodikon med stråke; af hr Axel Söderlund en guitarr-violin.

Till museets porträttsamling har skänkts: af musikförläggaren Otto Hirsch en högst värdefull samling porträtt i litografi af berömda instrumentalartister från midten af 1800-talet, de flesta försedda med egenhändiga påskrifter och dedikationer till gifvarens fader, musikförläggaren Abr. Hirsch; af Svenska panoptikon en af artisten C. O. Bartels modellerad porträttbyst i gips af Gunnar Wennerberg; af doktor Wilhelm Bergsten, Norrköping, reliefporträtt i biscuit af Jenny Lind; af tobakshandlaren J. A. Strömberg en del sällsynta porträtt af opera- och instrumentalartister.

Museets föreståndare ber att få påpeka, att gåfvor till museet med största tacksamhet emottagas å. k. teaterns kansli, där han träffas alla hvardagar kl. 11—4.

Göteborg. Vid 2:a Griegkonserten härstädes den 4 mars, med biträde af grefvinnan Mannerheim och hr Aulin upptog programmet de båda sonaterna i C moll och F dur för violin och piano, romanser och Lyriske Stycker op. 43, spelade af komponisten. Den 12 mars gaf Musikföreningen sin 3:e kammarmusiksoaré under medverkan af danska Svendsen-Neruda-kvartetten (Ant. Svendsen, Holger Möller, F. Marke och Fr. Neruda). Programmet upptog: Mendelssohn: Kvartett, A moll, op. 13; Smetana: Pianotrio G moll; 3 Beethoven; Kvartett G dur op. 18. Hr Knut Bäck skötte flygeln i trion. Den 14 konserterade fru Cally Monrad med biträde af frök. Tonning. D. 6 mars gafs en välgörenhetskonsert af frkn Elfr. Andrée och Elsa Stenhammar; d. 16 en visafton af fru Anna Lundberg. Genom Edvard Magnus' musikfond föranstaltas tre symfonikonserter, med en orkester af 45 musici, d. 20 mars 12 och 17 april, första och sista dirigerade af hr Ruben Liljefors, den mellersta af hr W. Stenhammar.

Upsala. En Griegkonsert gafs här d. 12 mars i universitetets aula, som var fullsatt. Grieg blef föremål för stora ovationer och äfven solosångerskan, fru Dagm. Möller, och Aulinkvartetten skördade rikt bifall. Efter konsertens slut uppvaktades Grieg af studenternas allmänna sångförening, som när han utträdde ur aulans försal helsade honom med Sangerhilsen, hvarpå docenten Kallstenius bjöd Grieg och hans maka välkommna till ungdomens stad och bad att få bringa honom sin hyllning i ett par sånger samt utbragte ett lefve. Så sjöngs "Sjung, sjung", "Stå stark,", "Ja vi elsker" och sist, under paraderande marsch förbi den uppvaktade, "Sjung om studentens lyckliga dag". Med orden: "Bra, bra!" och nickningar betygade Grieg sitt tack.

Lördagen därpå gaf fru Cally Monrad här en i allo lyckad konsert med biträde af hr Stenhammar och uppvaktades efter konserten med en utmärkt serenad af en stor studentkör.

Från våra grannland.

Kristiania. Mars 1—17. Nationalteatern har af pjeser med musik under denna tid endast haft "Gurre" på spellistan. D. 12 gafs en symfonikonsert med följande program: 1. Smetana: uvertyr till "Die verkaufte Braut"; Schumann: Pianokonsert med ork; 3. Hugo Alfvén: Symfoni D dur. Pianopartiet i Schumanns konsert utfördes förtjänstfullt af den blinde pianisten Einar Melling. Om Alfvéns symfoni yttrar en recensent V. i "Aftenposten" att den "mera utmärker sig för vacker användning af instrumenten och karakteristisk färgläggning, än af vackra motiver och deras utarbetning".

D. 3. konserterade violinisten Arve Arvesen med samma program som vid hans Stockholms-konsert. Martin Knutzen gaf d. 4 en billighetskonsert med biträde af ett par sångerskor, och dagen derpå Guldbergs kvartett konsert med utförande af manskvartetter och pianomusik En stor militärkonsert gafs d. 13 af flera musikkårer under Ole Olsens direktion.

Helsingfors. Mars 3—18. Svenska teatern har af musikpjeser uppfört denna tid "Dockan" och "Lilla Helgonet". Den första 18 mars såsom afskedsrecett för fru Hilda Castegren. På Finska teatern har "Tannhäuser" fortfarande uppförts flera gånger. D. 5 gafs här till förmån för Filharmoniska sällskapets orkester ett "Allegri-lotteri" med konsert, lotteriförsäljning och bal. D. 14 gafs Filh. sällskapets 9:de symfonikonsert med en ung tysk pianist, hr Josef Schwartz som solist. Programmet upptog: 1. Brahms: Symfoni N:r 4 (2 moll); 2. Tschaikowsky: Pianokonsert (1:a satsen); 3, 4. Pfitzner: suite ur "Gillet på Solhaug". Hvarken pianisten eller suiten säges ha väckt större intresse.

Köpenhamn. Mars 1—17. Kgl. teaterns pjeser med musik har denna tid utgjorts af: "Liden Kirsten", "Faust" (4/3 200:de gång.), "Der var en gang..", "Syvsoverdag", "Drot og Marsk," "Valkyrian", "Mignon", "Barberaren" och "Figaros bröllop" samt ett par baletter. D. 5 mars konserterade här lady Hallé med biträde af frök. Stockmarr. Vid Joh. Svendsens och kgl. kapellets 2:a symfonikonsert d. 16 mars utgjorde programmet: 1. Kuhlau: uvertyr till "William Shakespeare"; Händel: Konsert för stråkork. med 3 obligata stämmor, 2 violiner, 1 violoncell och kadens af F. David: 3. Saint-Saëns: "Le Rouet d' Omphale", symfon. dikt; 4. S. Taneïeff: Symfoni C dur, Op 12 (1:a gång). Sistnämnda nummer lär ha befunnits mindre intressant. D. 17 gafs konsert af violinisten Henry Such med biträde af svenska pianisten, frök. Tora Hwass. Programmet upptog sonat för violin och piano af Brahms (A dur), violin- och pianosolo-nummer.

Från andra land.

Newyork. Aino Ackté uppträdde den 26 februari här som Julia i Gounods "Romeo och Julia". Valsen i första akten bisserades och balkongscenen belönades med entusiastiskt bifall. Den 27 sjöng hon Elsas parti i "Lohengrin" med storartad framgång.

Hvad som simmar på ytan kan ej nedtränga i djupet.

* * *

Med hviskande åstadkommer man ej något eko.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — 24:de årgången. — ***För hvarje musikaliskt hem,*** *utgifves 1904 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Vallingatan 11,*** *2 tr., i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *prenumereras bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m. Musikbilagan innehåller verkligt god musik.*

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK
Kongl. Hofleverantör
GÖTEBORG
Etablerad 1843

Begagnade instrument tagas i utbyte. Bekvämaafbetalningsvilkor.

Den *enda* svenska Pianofabrik, som vid mångfaldiga täflingar *alltid* erhållit *högsta* priset.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

GULDMEDALJ »för utmärkta flyglar och pianinos»
Göteborg 1891 Malmö 1896 Stockholm 1897
ensam bland svenska pianofabriker.
Inalles *21 första pris*

A.-B. Skandinaviska Orgel & Pianofabriken
(f. d. Skandinaviska Orgelfabriken)
Grundad 1865
rekommenderar sin tillvärkning af **Orglar** för kyrkor, skolor och hemmen samt **Pianinon.**
Obs.! Uteslutande svensk tillverkning och följaktligen af utmärktaste och solidaste beskaffenhet.
Priskurant på begäran. Alla förfrågningar besvaras omgående.
Utställning & kontor Mästersamuelsgatan 32 Stockholm.

OBS. Äldre årgångar
af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

PIANOLEKTIONER
efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 10—11 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.
Vallingatan 11, 2 tr.
Frans J. Huss.

OBS.! OBS.!
Svensk Musiktidnings
MUSIKBILAGA
1904
som medföljde årgångens n:o 4, innehåller vackra Pianostycken af **Gustaf Hägg, Theodor Kirchner, Ignotus** *samt en sång af* **A. M. Myrberg.**
Obs.! *Bilagan tilldelas* ***endast Helårsprenumeranter.***

För Porträttsamlare!
Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.
Vallingatan 11, 2 tr.

J. LUDV. OHLSSON
STOCKHOLM
Hamngatan 18 B.
Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.
Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

Organist- och klockarevikariat.
För upprätthållandet af de nyligen ledigvordna förenade organist- och klockarebefattningarne i *Lindesberg* antages skicklig vikarie att i ett för allt mot 125 kr. i månaden tjänstgöra från och med den 15 April 1904 tillsvidare eller tills befattningen besatts med ordinarie innehafvare. Ansökning om vikariatet, adresserad till Kyrkorådet i Lindesberg, bör, jämte betyg, meritförteckning och antaglig borgesförbindelse för orgelns skötsel, vara till detsamma inkommet före slutet af innevarande mars månad.
(G. 1331) *Kyrkorådsordföranden.*

Eleganta Permar
till ***Svensk Musiktidning*** finnas till salu uti flera färger. Pris kr. 1,50, hos A. F. Högbergs bokbinderi, Davidbagaresgata N:o 22—24.

Festmarsch
för piano af
Gustaf Hägg.
Denna vackra och ståtliga marsch finnes nu att tillgå i godtköpsupplaga à
50 öre.
Svensk Musiktidnings förlag.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Vallingatan 11, 2 tr. samt i bok- och musikhandeln finnes till salu
MELODISKA MINNESBLAD
4 Pianostycken — *Barcarole. Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

INNEHÅLL:

Algot Lange † (med porträtt). — Operan och dess generalrepetitioner. — Följetong: En lysande stjerna. Musikhistorisk novellett af M. Lorenz. — Musikpressen. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Annonser.

Gullberg & Hallberg, Stockholm, 1904.